

вахъ, освѣтъ една жизнерадостна стихия — отъ зари, свѣтлина, шарове, пѣсни, ароматъ, любовъ и радостъ.

Въ тоя сѣщи часъ въ дъното на една слѣпа и глуха улица, на край града, Марко Ивановъ се спрѣ и потрона на една вратня.

Веднага му отвори единъ юначага момъкъ, въ потури, гологлавъ и по ржкави.

— У васъ ли докарахъ трупа? попита Марко ниско.

— У насъ е, бай Марко, елате! И момъкътъ тръгна прѣдъ него и му посочи една врата.

Тамъ сж, влѣзте!

Въ сѣщия часъ вратата се отвори и първото нѣщо, което Марко видѣ вжтрѣ, бѣше единъ трупъ.

Трупътъ на една черяша.

Калчю козарътъ, наший старъ познайникъ, каченъ на единъ купъ дървета, въртѣше огроменъ свределъ въ издигнатия край на черешовия трупъ, подпрѣнъ здраво отъ долу. Потъ, като градъ, капѣше отъ замореното лице на кацаря.

— На добъръ часъ, Калчо! каза усмихнато Марко, като изгледваше любопитно работата; — та то напрѣдва, напрѣдва, пущината.

— Сѣко нѣщо се бои отъ майсторътъ си, обади се единъ гласъ.

Марко се обърнж на дѣво и погледнж. До видѣтъ бѣше клѣкнжлъ Мичо Бейзадето.

— О, киръ Мичо, каза бай Марко привѣтливо, като подаде ржка на подпрѣдсѣдателятъ на комитета.

— Правимъ днесъ засѣдание, та, като минувахъ, рѣкохъ да се отбия да видж какво върши нашето Букчѣ.

— Че кждѣ ви е засѣданието, на кхра ли? каза Марко, като сѣднж, и безъ да вдига очи отъ черяшата.

— Днеска ще го правимъ въ Зелений-Трапъ.

Зелений-Трапъ се наричаше една впадина на голата ржтлина на сѣверъ отъ града, която съставяше първото